

Altsaa, denne Assistent kom derop, og saa begyndte Opførelsen af det store og frygtelige Drama, som det ærede Medlem opholdt sig saa længe ved, og som vel rettest kan kaldes „de syv Ræveunger“. Det var ogsaa denne Historie med de syv Ræveunger, der sattes i Spidsen for det ærede Medlems Fremstilling.

Maa jeg først indskyde den Bemærkning med Hensyn til Rævene i Ivigtut, at Selskabets Funktionærer, der bo deroppe, maa skyde Ræve og fange Ræve, saa meget de lyste. Jagtrevieret er jo stort, saa der ikke er Grund til at nægte dem det. Men de maa intet købe af Grønlænderne, der ere undergivne den grønlandske Handels Monopol. En Grønlænder maa kun, naar han skyder en Ræv, sælge Skindet til den grønlandske Handel. Nu er det Skik hos de danske Funktionærer, der opholde sig deroppe, at holde nogle Ræve i Fangenskab. Det viste sig nu, at disse Mennesker — Hovmesteren, Bageren, en Maskinarbejder, i alt 4 eller 5 Mænd her fra København — havde i alt 7 Ræve i Bur. De havde købt dem af Grønlænderne og holdt dem for Morskabs Skyld i Mangel af andre Husdyr deroppe.

Denne unge Assistent, det ærede Medlems Protegé, kom derop i Juli Maaned. Han gik saa i Maaneder og saa stille paa, at der fandtes disse Ræve i Bur hos nogle af Arbejderne. Saa afsendte han den 17. Oktober 1902 Kl. 5 Eftermiddag — det er en meget præcis Mand, han sætter ogsaa Klokkeslettet — en Skrivelse til Driftsbestyreren for Kryolitselskabet, altsaa den Mand, der stod i Spidsen for Selskabets Funktionærer deroppe — en Skrivelse, der lød paa: „Da man har bragt i Erfaring, at der er købt Ræveunger af Grønlænderne, skal man, idet man herved konfiskerer de nævnte Ræve, anmode Hr. Driftsbestyreren om snarest muligt endnu i Dag at foranstalte Rævene indleverede hertil.“ Derefter er der en Række Udtalelser om, at Statens Ret i fuldeste, videste Omfang opretholdes, om det beagtede Retsbrud osv.

Driftsbestyreren svarer samme Aften og henviser til, at det saa længe, i alle de Aar, Kryolitselskabet havde eksisteret, ikke var blevet betragtet som et Brud paa Statens Monopolhandel, at Brudets faste Beboere afkøbte Grønlænderne enkelte levende Ræveunger for at holde dem i Fangenskab til Glæde og Adspredelse i ledige Timer. I Almindelighed var der ved Brudet blevet holdt 3—4 Ræve, som i øvrigt oftest vare løbne bort igen, naar

man troede, at de vare tæmmede, og at man derfor kunde give dem lidt Frihed. Driftsbestyreren slutter saa sin Skrivelse saaledes — jeg vil oplæse det for at vise, hvorledes Driftsbestyreren hele Tiden søgte at optræde rolig og modererende overfor denne unge Embedsmand — „Idet jeg i øvrigt paa ethvert Punkt paa bedste Maade skal støtte Dem i Deres Bestræbelser for, at de til Beskyttelse af Statens Monopolhandel gældende Regler strengt overholdes af Brudets Beboere, maa jeg beklage ikke at kunne være Dem behjælpelig med at konfiskere nogle faa Stykker levende Ræveunger, der af enkelte af Brudets Beboere holdes som Husdyr. At det her ikke drejer sig om Skindets Værdi, maa jo være indlysende for enhver, der har set Skindet af en i Fangenskab holdt Ræv.“ Men han lovede at sørge for, at der aldrig mere blev købt levende Ræveunger, og han sluttede med disse Ord — og det finder jeg ganske rigtigt —: „For øvrigt tror jeg, De har taget denne ubetydelige Sag alt for serieux“.

Næste Dag udgik fra Assistenten en ny Skrivelse, dateret Kl. 2 Eftermiddag, hvori der bl. a. erindredes om, at der aldrig kan faas Hævd paa „en Forbrydelse“, og at sely om dette Forhold tidligere havde fundet Sted, havde dette ingen Betydning. Skrivelsen slutter saa: „... vil jeg derved blive nødt til i Embeds Medfør som Kontrolør og Politimester hersteds at lade afhente de i Gaar konfiskerede Ræve, for hvis Tilstedeværelse jeg gør Hr. Driftsbestyreren ansvarlig; dog skal jeg, inden dette sker, endnu give Hr. Driftsbestyreren en yderligere Frist til Afleveringen indtil Kl. 4 i Eftermiddag“. Brevet var afgaaet Kl. 2 om Eftermiddagen. Driftsbestyreren, der, som jeg nævnte, stadig har optraadt roligt og været virksom for, at Sagen kunde ordnes i Mindelighed, søgte mundtlig Forhandling. Der opnaaedes for saa vidt ogsaa en Overenskomst, som Assistenten indberettede til Direktoratet, at Driftsbestyreren var indgaaet paa at optage en Besigtigelses- og Vurderingsforretning over de 7 Ræveunger, og at Driftsbestyreren kautionerede som Selvskyldner for, at de 7 Rævebælge i sin Tid rettelig skulde blive afleverede til den grønlandske Handel. En saadan højtidelig Forretning afholdtes.

Saa gik Spørgsmaalet til København. Der dyppedes mange Penne, og mange Ark bleve beskrevne om denne Sag med de 7 Ræveunger. Da Sagen naaede til mig, var den bleven saa stor, at den mindst vejede lige saa meget som en voksen Ræv. Re-